

AZ ARANYSZÖRŰ BÁRÁNYKÁK

Anya meséje

SZABÓ PALÓCZ ATTILA

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, ott, ahol a kurta farkú malac túr, de még az Óperenciás-tengeren és az Üveghegyen is túl, élt egyszer egy juhász. Volt ennek a juhásznak egy nyája, egy furulyája, és néhány jó kutyája. Aranyszőrű bárányai voltak a juhásznak, csillogott-villogott gyapjuk a szikrázó nap fényében. Szerette a juhász a bárányokat, s bizony a nyája is szerette a juhászt, hiszen mindennap friss fűvű legelőre terelte őket. Amikor egy-egy új legelőre értek, a juhász levetette subáját, elheveredett rajta, elővette furulyáját, és fújni kezdte a maga és a nyája szórakoztatására. Így éltek, éldegéltek, vándoroltak egyik legelőről a másikra. Vándorlásuk során egyszer egy város határába értek. A juhász levetette subáját, elővette furulyáját, s víg trillázásba kezdett. Fújta furulyáján a vígabbnál vígabb dalokat, s közben a báránykái lelegésztek, a kutyái meg heverésztek.

A juhász egyszer csak arra lett figyelmes, hogy egy ember áll előtte. S ha már észrevette, hát az ember meg is szólította: – Te juhász, mitől vagy te ilyen vidám?

Meglepődött a juhász a kérdés hallatán, de annyira, hogy menten abbahagyta a furulyázást.

– Szépen süt a nap, szépen gömbölyödnek a bárányaim a jó fűvű legelőn, jól szól a furulyám, hát miért ne lennék vidám? – kérdezte a furcsa idegentől.

– Te nem tudod, hogy ez a város, melynek határában állsz, a Szomorú Város? – kérdezte az ember.

– Nem én! – válaszolta a juhász. – Hanem aztán miért olyan szomorú a kentek városa?

– Haj, hosszú története van annak. Van ennek a városnak egy királya, s az öreg királynak egy gyönyörűséges szép leánya. Olyan szép a királykisasszonyunk, hogy a napra lehet nézni, de rá nem! Azonban ez a világszép teremtés nagyon beteges. A bőre ugyanis olyan érzékeny, hogy még a legfinomabb selyemtakaró is véresre karcolja, így hát aztán takaró nélkül alszik a királyleány. Ezért pedig állandóan meg van fázva, köhög, fújja az orrát. És a legszomorúbb az egészben, hogy az állandó betegeskedés miatt még a szokásos védőoltást sem kaphatta meg, amit pedig minden gyerek már négy és fél éves korában megkap. Ez a mi városunknak a nagy szomorúsága – fejezte be történetét a furcsa ember.

– Na, ha csak ez a kentek baja, akkor azon könnyen segítünk! – nevetett nagyot a juhász, s azzal kapta a subáját, füttyentett egyet a kutyáinak, s már indult is egyenesen a városba.

Amerre járt, meglepődve nézték az emberek, ki az, aki ilyen vidáman furulyáztat szomorú városuk utcáin. Meglepődött az öreg király is, aki éppen a királyi palota teraszán merengett leánya szomorú sorsa felett, midőn feltűnt az utca végén a furcsa menet. Elöl ment a juhász, furulyájából vígabbnál vígabb dalokat csalva elő. Mögötte ment aranyszórnója, utánuk meg a juhász néhány pulikutyája.

– Hát, te, juhász – kiáltott le neki az öreg király –, aztán mitől vagy te olyan vidám a Szomorú Városban?

A juhász megállt, tisztelettudóan levette kalapját, meghajolt az öreg király előtt, és így szólt:

– Uram, királyom, életem-halálom kezedbe ajánlom, azért jöttem városodba, hogy segítsek rajtatok!

– Velem ne tréfálj, hallod-e? Honnan tudna egy egyszerű juhász segíteni a mi nagy bajunkon, amikor a leghíresebb tudósok, orvosok is hiába próbálkoztak? Menj inkább isten hírével, s ne bolygass bennünket tovább a fene nagy jókedveddel! – válaszolt lemondóan a király.

De a juhász hajthatatlan maradt:

– Uram, királyom, engedd meg, hogy legalább megpróbáljam!

Az öreg király úgy gondolta, veszítenivalója nincs már, így hát szólt az öröknek, hogy engedjék be a juhászt. A juhász beterelte nyáját a palota kapuján. Ott aztán elővette birkanyíró ollóját, és egyenként megnyírta az aranyszőrű bárányokat. Gyapjukból aztán olyan takarót kerekített, hogy csodájára jártak a királyi palota szomorú lakói. Csillogott-villogott, szikrázott a készülő takaró a Nap fényében, de ugyanakkor olyan puha volt, olyan finom, akár a legfinomabb pókháló. Éppen esteledett, mire a juhász végzett munkájával. Szaladt is az öreg király a tüsszögő királykisasszony szobájába, aki éppen lefekvéshez készülődött. Bánatosan gondolt arra, hogy ismét eltelt egy nap, és ő még mindig nem kaphatta meg azt a védőoltást, melyet az összes többi gyerek már rég megkapott. Ráadásul erősen lehűlt a levegő is, s szegény királykisasszony előre fázott, ahogy a közelgő éjszakára gondolt. Amikor meglátta apja kezében a csodálatos takarót, bánatosan szólt:

– Apám, édesapám, meddig próbálkozunk még? Azt akarod, hogy reggelre ismét csupa seb, csupa karcolás legyen a hátam?

– Csak még ez egyszer próbáljuk meg, kislányom! – biztatta az öreg király a hidegtől már vacogó királykisasszonyt, aki csak legyintett egyet, s belebújt ágyába. Az öreg király gondosan betakargatta, jó éjszakát kívánt, homlokon csókolta, és magára hagyta.

Reggel aztán szaladt az öreg király a lánya szobája felé, s már messziről feltűnt neki, hogy nem hallja a szokásos szipákolást, tüsszögést, orrfújást. Hej, megörült az öreg király, s még jobban akkor, amikor a szobába lépve látta, hogy lánya makkegészségesen mosolyog – s bőrén egyetlen karcolás sem látszott.

– Most aztán végre megkaphatom az oltásomat! – kiáltott boldogan a királykisasszony, s már szaladt is a városi egészségházba, ahol a doktor néni megmérte a magasságát, a súlyát, belenézett a torkába – s a végén, a vizsgálat legeslegvégén, mosolyogva mondta:

– Megkaphatod a védőoltást. A királykisasszony nagy büszkén ült a fecskendőt tartó nővérke mellé és – ha hiszed, ha nem – egy cseppet sem félt. Mikor megkapta a védőoltást, boldogan szaladt haza.

Az öreg király ekkor maga elé hívatta a juhászt, és így szólt hozzá:

– Juhász, neked sikerült az, ami országom legnagyobb tudású embeleinek sem sikerült: meggyógyítottad a lányomat. Én azt mondtam, még valamikor nagyon régen, hogy annak adom a királykisasszonyt, s vele a

---

fele királyságot, aki gyógyírt talál nagy bajunkra. Neked, íme, sikerült, s ha te is úgy akarod, tiéd hát a lányom! Tetszett a juhásznak a gyönyörű királykisasszony, s bizony, a királynának is tetszett a deli juhászlegény. Így hát hetedhét országra szóló lakodalmat csaptak, s még ma is élnek, ha meg nem haltak.